

zvezdna
Beletrina

Mary Poppins

P. L. Travers
MARY POPPINS

prevedla Tina Mahkota

ilustracije Mary Shepard

Beletrina*

Moji materi

1875–1928

Prvo poglavje

Vzhodni veter

Če bi radi našli Češnjevo ulico, morate samo povprašati policista na križišču. Čelado bo potisnil rahlo na stran, se zamišljeno popraskal po glavi, nato pa bo pokazal z debelim prstom v beli rokavici in rekel: »Najprej desno, nato druga levo, še enkrat ostro desno, pa boste tam. Dobro jutro.«

In res, če boste natančno sledili njegovim navodilom, boste *kmalu* tam – točno na polovici Češnjeve ulice, kjer so na eni strani hiše, na drugi park, vmes pa po celi dolžini poplesujejo češnjeva drevesa.

Če iščete številko sedemnajst – in več kot verjetno je, da jo, kajti ta knjiga govori prav o hiši na številki sedemnajst – jo boste zelo hitro našli. Predvsem zato, ker je to najmanjša hiša v ulici. Poleg tega je edina, ki je že precej razpadajoča in bi jo bilo treba prepleškati. A je gospod Banks, ki je njen lastnik, rekel gospe Banks, da lahko ima ali lično, snažno in udobno hišo ali pa štiri otroke. Ne pa obojega, kajti tega si ne bi mogel privoščiti.

In ko je gospa Banks o zadevi malce premislila, je sklenila, da bi raje imela Jane, ki je bila najstarejša, in Michaela, ki je prišel za njo, ter Johna in Barbaro, ki sta bila dvojčka in sta prišla nazadnje. To je bilo torej rešeno in tako so Banksovi zaživeli na številki sedemnajst – z gospo Brill, ki jim je kuhala, in z Ellen, ki je pogrinjala mizo, ter z Robertsonom Ayem, ki je kosil trato in loščil čevlje ter, kot je vedno pravil gospod Banks, »tratil svoj čas in moj denar«.

Seveda je bila pri hiši še varuška Katie, ki pa si pravzaprav ne zasluži mesta v tej knjigi, saj je v času, o katerem govorim, ravno odšla s številke sedemnajst.

»Ne da bi me vprašala ali vsaj opozorila. Kaj bom pa zdaj?« je rekla gospa Banks.

»Oddaj oglas, ljuba moja,« je rekel gospod Banks, ki si je ravno obuval čevlje. »Ko bi bil vsaj Robertson Ay odšel takole brez opozorila, ker mi je spet zloščil samo en čevelj, drugega pa se ni niti dotaknil. Precej neuravnotežen bom videti.«

»To,« je rekla gospa Banks, »je trenutno najmanj pomembno. Nisi mi povedal, kaj naj naredim glede varuške Katie.«

»Ne vem, kaj bi lahko naredila glede nje, saj je ni več,« je odgovoril gospod Banks. »Bi pa na tvojem mestu – hočem reči, jaz bi – no, jaz bi našel nekoga, ki bi v *Jutranjiku* objavil oglas, da Jane in Michael ter John in Barbara Banks (da o njihovi materi ne govorimo) potrebujejo najboljšo možno varuško za najnižjo možno plačo – začetek dela takoj. Potem pa bi čakal in gledal, kako se bodo varuške postavile v vrsto pred hišnimi vrati, in zelo bi se razjezil, ker bi ovirale promet, in bi moral dati policistu en šiling, ker sem mu povzročil toliko sitnosti. Zdaj pa moram iti. Uf, mrzlo je kot na severnem tečaju. V katero smer piha veter?«

In s temi besedami je gospod Banks pomolil glavo skozi okno in pogledal po ulici vse do hiše admirala Booma na vogalu. To je bila najimenitnejša hiša v ulici in vsa ulica je bila zelo ponosna nanjo, saj je bila zgrajena natanko tako kot ladja. Na vrtu je stal drog za zastavo, na strehi pa je imela pozlačeno vetrnico v obliki teleskopa.

»Ha!« je rekel gospod Banks in hitro potegnil glavo nazaj v sobo. »Admiralov teleskop kaže, da piha vzhodni veter. Sem si kar mislil.

Do kosti me zebe. Dva plašča bom oblekel.« Nato je odsotno poljubil ženo na eno stran nosu, pomahal otrokom in odšel v mesto.

Natančneje rečeno, je gospod Banks vsak dan hodil v mesto, in sicer v bančno četrt Londona – razen ob nedeljah, seveda, in ob državnih praznikih, ko so banke zaprte – in je tam sedel na velikem stolu pred veliko pisalno mizo in služil denar. Ves dolgi dan je delal in služil šilinge, pol krone in kovance za tri penije. In jih v svoji mali črni aktovki nosil domov. Včasih je kaj dal Jane in Michaelu za njuna hranilnika, kadar ni imel nobenega viška, pa je rekel: »Banka je skrahirala,« in vedela sta, da tisti dan ni zaslužil veliko.

No, torej, gospod Banks je zdaj odšel s svojo črno aktovko v mesto, gospa Banks pa je šla v dnevno sobo, sedla in ves dan pisala pisma časopisom ter jih milo prosila, naj ji nemudoma pošljejo

nekaj varušek, ki jih željno pričakuje; Jane in Michael pa sta zgoraj v otroški sobi željno gledala skozi okno in ugibala, kdo bo prišel. Bila sta vesela, da je varuška Katie odšla, saj je sploh nista marala. Bila je stara in debela in smrdela je po ječmenovi vodi. Karkoli, sta pomislila, bi bilo bolje od varuške Katie – če ne celo *veliko* bolje.

Ko je popoldan začel zamirati za parkom, sta jima gospa Brill in Ellen prišli postreč večerjo in okopat dvojčka. Po večerji sta Jane in Michael spet sedla ob okno in čakala, kdaj bo prišel domov gospod Banks, in poslušala, kako vzhodni veter veje skozi gole veje češnjevih dreves na njihovi ulici. Drevesa so se v polmraku obračala in upogibala, videti so bila kot ponorela in kot da se bodo v svojem plesu izruvala iz tal.

»Že gre!« je rekel Michael in nenadoma pokazal na postavo, ki je glasno butnila ob vrtna vrata. Jane je poškilila v vse gostejši mrak.

»To ni očka,« je rekla. »Nekdo drug je.«

Nato je postava, ki jo je veter premetaval in upogibal, dvignila zapah na vratih in že sta videla, da pripada ženski, ki si je z eno roko držala klobuk, v drugi pa je nosila torbo. Ko sta jo opazovala, sta Jane in Michael videla, da se je zgodilo nekaj nenavadnega. Takoj ko je bila postava na vrtni strani vrat, jo je veter nekako dvignil v zrak in jo sunkoma vrgel do hiše. Zdelo se je, kot da jo je bil najprej ponesel do vrtnih vrat, počakal, da jih odpre, nato pa jo dvignil in jo vrgel s torbo in vsem drugim k vhodnim vratom. Otroka, ki sta vse to opazovala, sta zaslišala silen udarec; in ko je pristala na trdnih tleh, se je zatresla vsa hiša.

»Če pa to ni smešno? Česa takega še nisem videl,« je rekel Michael.

»Pojdiva pogledat, kdo je to!« je rekla Jane, prijela Michaela za roko in ga skozi otroško sobo odvlekla od okna ven na podest. Tam sta imela vedno dober razgled na vse, kar se je dogajalo v veži.

Kmalu sta zagledala mamo, ki je prihajala iz dnevne sobe, za njo pa je hodila obiskovalka. Jane in Michael sta videla, da ima prišlekinja sijoče črne lase – »Taka je kot lesena nizozemska lutka,« je zašepetala Jane – in da je vitka, z velikimi stopali in dlanmi ter z majhnimi, precej prodornimi modrimi očmi.

»Videli boste, da so otroci zelo pridni,« je govorila gospa Banks. Michaelov komolec je Jane ostro dregnil v rebra.

»In da niso nikoli v nadlego,« je nadaljevala gospa Banks negotovo, kot da še sama ne bi zares verjela v to, kar govori.

Nato sta Jane in Michael zaslišala, kako je obiskovalka prhnila skozi nos, kot da tudi *ona* ne verjame.

»In? Kaj pa priporočila ...« je nadaljevala gospa Banks.

»Ah, praviloma nikoli ne kažem priporočil,« je odločno rekla ženska. Gospa Banks je ostrmela.

»Mislila sem, da je to običajno,« je rekla. »Hočem reči – sklepala sem, da to vsi vedno počnejo.«

»Zelo staromodna navada, če vprašate mene,« sta Jane in Michael zaslišala reči strogi glas. »Zelo staromodna. *Popolnoma* staroverska, bi lahko rekli.«

Če gospa Banks česa res ni marala, je bilo to, da bi jo imeli za staromodno. Tega preprosto ni prenesla. Zato je brž rekla:

»No, že dobro. Ne bomo se trapili s priporočili. Seveda sem vprašala samo za primer – ehm – če bi *vi* ... želeli ... Otroška soba je v zgornjem nadstropju ...« In že je stopila pred njo proti stopnišču in zraven ves čas govorila, ne da bi se ustavila. Zato sploh ni opazila, kaj se dogaja za njenim hrbtom. Zato pa sta Jane in Michael, ki

Z eno roko si je držala klobuk, v drugi pa je nosila torbo.

sta ženski opazovala z zgornjega podesta, imela odličen razgled na nekaj skrajno nenavadnega, kar je zdaj naredila obiskovalka.

Vsekakor je sledila gospe Banks po stopnicah navzgor, vendar ne na običajen način. S svojo veliko torbo v rokah je elegantno spolzela po ograji *navzgor* in prišla na podest hkrati z gospo Banks. Kaj takega se še ni zgodilo, sta bila prepričana Jane in Michael. Navzdol – seveda! – saj sta to pogosto počela tudi sama. Toda navzgor – to pa ne! Radovedno sta strmela v čudno obiskovalko.

»No, potem je torej vse urejeno.« Njuna mama je olajšano vzdihnila.

»Vsekakor. Dokler bom *jaz* zadovoljna,« je rekla ženska in si obrisala nos z velikim rdeče-belo potiskanim robcem.

»Ja, otroka!« je rekla gospa Banks, ko ju je nenadoma opazila. »Kaj pa vidva tukaj? To je vajina nova varuška, Mary Poppins. Jane, Michael, pozdravita jo! Tadva ...« je zamahnila z roko proti dojenčkoma v posteljicah, »tadva sta pa dvojčka.«

Mary Poppins ju je mirno motrila, pogledujoč zdaj enega, zdaj drugega, kot da bi se odločala, ali sta ji všeč ali ne.

»A bova v redu?« je rekel Michael.

»Michael, ne bodi poreden,« je rekla njegova mama.

Mary Poppins je še naprej preiskujoče gledala vse štiri otroke. Nato je z dolgim, glasnim vihanjem nosu, ki je domnevno pomenilo, da se je končno odločila, izjavila:

»Sprejela bom to službo.«

»Kaj takega,« je gospa Banks pozneje poročala svojemu možu, »kot da nam s tem izkazuje silno čast.«

»Morda pa nam tudi jo,« je rekel gospod Banks, za trenutek pomolil nos izza časopisa in ga hitro spet skril.

Ko je njuna mama odšla, sta se Jane in Michael počasi približala Mary Poppins, ki je še vedno stala nepremično kot kip, roke pa je prekrižala na prsih.

»Kako si prišla sem?« je vprašala Jane. »Zdelo se je, kot da te je prinesel veter.«

»Saj me je,« je jedrnato odgovorila Mary Poppins. Nato si je odvila šal z vratu in snela klobuk ter ga obesila na enega od posteljnih stebričkov.

Ker ni kazalo, da bo Mary Poppins povedala še kaj več – čeprav je večkrat glasno potegnila zrak v nos – je tudi Jane ostala tiho. Ko pa se je Mary Poppins sklonila, da bi odprla torbo, se Michael ni več mogel zadržati.

»Kakšna smešna torba!« je rekel in jo potipal s prsti.

»Preproga,« je rekla Mary Poppins in vtaknila ključ v ključavnico.

»Za prenašanje preprog, hočeš reči?«

»Ne. Izdelana je iz preproge.«

»Aha,« je rekel Michael. »Razumem.« Ampak ni – ne v celoti.

Medtem je bila torba že odprta in Jane in Michael sta bila več kot presenečena, ko sta ugotovila, da je popolnoma prazna.

»Ampak,« je rekla Jane, »saj ni ničesar v njej!«

»Kako to misliš – ničesar?« je vprašala Mary Poppins, se vzravala in pogledala, kot da je užaljena. »Ničesar ni v njej, si rekla?«

In s temi besedami je iz prazne torbe potegnila naškrobljen bel predpasnik in si ga zavezala okoli pasu. Nato je vzela iz torbe velik kos mila »Sonce«, zobno ščetko, zavojček lasnic, stekleničko parfuma, majhen zložljiv fotelj in škatlico pastil za grlo.

Jane in Michael sta ostrmela.

»Pa saj sem *videl*,« je zašepetal Michael. »Prepričan sem, da je bila prazna.«

»Ššš!« je rekla Jane, ko je Mary Poppins potegnila na dan veliko steklenico z nalepko »Ena čajna žlička oralno pred spanjem«.

Okoli vratu steklenice je bila obešena žlica, v katero je Mary Poppins nalila temno rdečo tekočino.

»Je to tvoje zdravilo?« je z velikim zanimanjem vprašal Michael.

»Ne, ampak tvoje,« je rekla Mary Poppins in pomolila žlico predenj. Michael je ostrmel. Nagubal je nos in začel ugovarjati.

»Nočem. Ne maram. Ne bom!«

Toda pogled Mary Poppins je bil nepremično uprt vanj in Michael je nagloma ugotovil, da ne moreš gledati Mary Poppins in je *ne* ubogati. Nekaj čudnega in nenavadnega je bilo na njej – nekaj, kar je bilo strašljivo in hkrati skrajno vznemirljivo. Žlica se mu je približala. Zadržal je dih, zaprl oči in hlastnil. Po ustih se mu je razširil slasten okus. Oblizoval se je, pogoltnil in po obrazu se mu je razlezel vesel nasmeh.

»Jagodni sladoled,« je vzhičeno rekel. »Še, še, še!«

Toda Mary Poppins je z enako strogim obrazom kot prej že nalivala odmerek za Jane. V žlico je steklo nekaj srebrnega, zelenkastega, rumenkastega. Jane je pokusila.

»Limetin sirup,« je rekla in si z jezikom slastno obliznila ustnice. Ko je zagledala Mary Poppins, ki se je s stekleničko približala dvojčkoma, pa je planila proti njej.

»Joj, ne, prosim. Premajhna sta. To ne bi bilo dobro zanju. Prosim!«

Mary Poppins se ni zmenila zanje, temveč je s svarečim, strašljivim pogledom, namenjenim Jane, nagnila žlico k Johnovim ustom. Ta jo je hlastno polizal in po nekaj kapljicah, ki so mu stekle na slinček, sta Jane in Michael ugotovila, da je bila snov na žlici tokrat mleko. Nato je svojo porcijo dobila še Barbara, ki je zagruli-la in dvakrat obliznila žlico.

Mary Poppins je nato nalila še en odmerek in ga slovesno vzela tudi sama.

»Rumov punč,« je rekla, cmoknila z ustnicami in začepila steklenico.

Jane in Michael sta od presenečenja izbuljila oči, vendar se nista mogla dolgo čuditi, saj se je Mary Poppins, potem ko je postavila čudežno steklenico na polico nad kaminom, že obrnila k njima.

»Zdaj pa,« je rekla, »spat! Ena, dva, tri.« In že ju je začela slačiti. Opazila sta, da so se gumbi in kaveljčki, ki so pri varuški Katie zahtevali veliko prepričevanja, pri Mary Poppins odpenjali skoraj že na pogled. V manj kot minuti sta se že znašla v postelji in ob šibki svetlobi nočne lučke opazovala, kako Mary Poppins zloga iz torbe še preostale stvari.

Iz preprogaste torbe je vzela spalne srajce, sedem flanelastih in štiri bombažne, par škornjev, škatlo z dominami, dve kopalni kapi in album z razglednicami. Čisto nazadnje je prišla na vrsto zložljiva postelja, v kompletu z volnenimi odejami in pernico, in to je postavila med posteljici Johna in Barbare.

Jane in Michael sta si z rokami objemala kolena in jo opazovala. Vse skupaj je bilo tako presenetljivo, da sploh nista vedela, kaj naj rečeta. Vsekakor pa sta vedela, da se je na Češnjevi ulici številka sedemnajst pravkar zgodilo nekaj nenavadnega in čudovitega.

Mary Poppins si je eno od flanelastih spalnih srajc potegnila čez glavo in se začela pod njo slačiti, kot da je v šotoru. Očaran nad to nenavadno prišlekinjo Michael ni mogel več molčati in jo je poklical.

»Mary Poppins,« je zaklical, »nikoli naju ne boš zapustila, kajne?«

Izpod spalne srajce ni bilo nobenega odgovora. Michael ni več strpel.

»Ne boš naju zapustila, kajne?« je zaskrbljeno zaklical.

Glava Mary Poppins je pokukala iz zgornjega dela spalne srajce. Bila je zelo huda.

»Še ena beseda od tam,« je preteče dejala, »pa bom poklicala policista.«

»Samo to sem rekel,« je Michael pohlevno začel, »da upava, da ne boš kmalu odšla ...« Umolknil je, ker je začutil, da je ves zaripel in zmeden.

Mary Poppins je molče pogledala od njega proti Jane. Nato je pihnila skozi nos.

»Ostala bom, dokler se veter ne spremeni,« je odsekano rekla, upihnila svečo in legla v posteljo.

»Potem pa v redu,« je rekel Michael, napol sam sebi, napol Jane. Toda Jane ga ni poslušala. Razmišljala je o vsem, kar se je zgodilo, in se čudila ...

Tako je torej Mary Poppins prišla živeti v hišo številka sedemnajst na Češnjevi ulici. In čeprav so se včasih zalotili, da si želijo mirnejših in bolj običajnih dni, ko je v gospodinjstvu vladala varuška Katie, so bili na splošno vsi veseli prihoda Mary Poppins. Gospod Banks je bil vesel, ker je prišla sama in ni ovirala prometa in mu ni bilo treba dajati napitnine policistu. Gospa Banks je bila vesela, ker je lahko vsem povedala, da je varuška *njenih* otrok tako moderna, da ne verjame v kazanje priporočil. Gospa Brill in Ellen sta bili veseli, ker sta lahko ves dan v kuhinji pili skodelice močnega čaja in jima ni bilo več treba poveljevati večerjam v otroški sobi. Tudi

Robertson Ay je bil vesel, ker je imela Mary Poppins samo en par čevljev, pa še te si je loščila sama.

Nihče pa ni nikoli izvedel, kaj si o tem misli Mary Poppins, kajti Mary Poppins ni nikoli nikomur ničesar povedala ...

Drugo poglavje

Prosto popoldne

»Vsak tretji četrtek,« je rekla gospa Banks. »Od dveh do petih.«

Mary Poppins jo je mrko pogledala. »Boljši ljudje, gospa,« je rekla, »dajo prost vsak *drugi* četrtek, in sicer od enih do šestih. In te popoldneve si bom tudi jaz vzela proste, ali pa ...« Mary Poppins je naredila premor in gospa Banks je vedela, kaj ta premor pomeni. Pomenil je, da Mary Poppins ne bo ostala, če ne bo dobila tistega, kar hoče.

»Že dobro, že dobro,« je naglo rekla gospa Banks, čeprav si je želela, da Mary Poppins o boljših ljudeh ne bi vedela toliko več kot ona sama.

In tako si je Mary Poppins nataknila bele rokavice in si pod pazduho potisnila dežnik – ne zato, ker bi deževalo, temveč zato, ker je imel tako lep ročaj, da ga nikakor ni mogla pustiti doma. Kako bi lahko človek doma pustil dežnik, ki ima ročaj v obliki papagajeve glave? Razen tega je bila Mary Poppins zelo nečimrna in je vedno hotela biti kar najlepša. Pravzaprav je bila prepričana, da nikoli ni drugačna kot lepa.

Jane ji je pomahala z okna otroške sobe.

»Kam greš?« je zaklicala.

»Bodi tako dobra in zapri okno,« je odgovorila Mary Poppins in že je Janina glava izginila v notranjost otroške sobe.

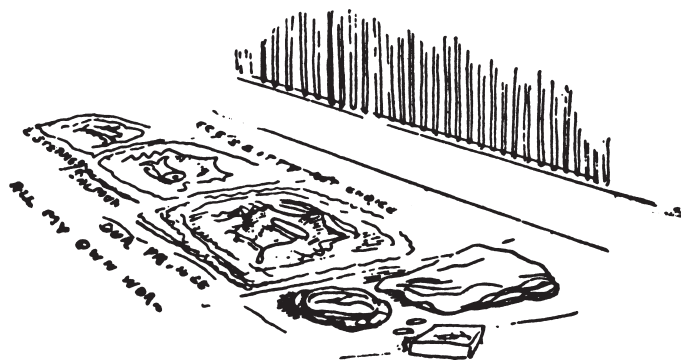
Mary Poppins je šla po vrtni stezi in odprla vrata. Ko je bila zunaj na ulici, je začela hoditi zelo hitro, kot bi se bala, da ji bo popoldne pobegnilo, če ne bo držala koraka z njim. Na vogalu je zavila

desno in nato levo, vzvišeno prikimala policistu, ki je rekel »kako lep dan«, in končno začutila, da se je začel njen prosti popoldan.

Ustavila se je ob praznem avtomobilu, da si je s pomočjo vetrobranskega stekla, s katerega je odsevala njena podoba, poravnala klobuk, nato si je pogladila še obleko in dežnik tesneje stisnila pod pazduho, da bi lahko vsi videli njegov ročaj, bolje rečeno papagaja. Po teh pripravah je šla naprej obiskat Vžigaličarja.

In ta Vžigaličar je imel dva poklica. Ne samo da je prodajal vžigalice kot vsak navaden prodajalec vžigalic, temveč je tudi risal slike na pločnik. Oboje je počel izmenično, glede na vreme. Če je bilo deževno, je prodajal vžigalice, saj bi mu dež spral slike, ki bi jih narisal. Če je bilo vreme lepo, pa je bil ves ljubi dan na kolenih in z barvnimi kredami risal slike na pločnike, in to tako hitro, da se je pogosto zgodilo, da je porisal obe strani ulice skoraj prej, kot pride človek okoli vogala.

Tistega dne, ki je bil lep, a hladen, je risal. Ravno je dodajal sliko dveh banan, jabolka in glave kraljice Elizabete k dolgi vrsti drugih slik, ko je k njemu po prstih pristopila Mary Poppins in ga hotela presenetiti.

»Hej!« je tiho zaklicala Mary Poppins.

Mož je naprej risal rjave proge na banano in rjave kodre na glavo kraljice Elizabete.

»Ehm!« je rekla Mary Poppins in se odkašljala kot prava dama.

Vžigaličar se je zdaj obrnil in jo zagledal.

»Mary!« je zaklical in po načinu, kako je to storil, si lahko sklepal, da je Mary Poppins zanj zelo pomembna.

Mary Poppins je spustila pogled na svoja stopala in dvakrat ali trikrat s konico čevlja podrsala po pločniku. Nato se je čevlju nasmehnila tako, da je ta hitro vedel, da nasmeš ni namenjen njemu.

»Danes sem prosta, Bert,« je rekla. »Menda nisi pozabil?« Vžigaličarju je bilo ime Bert – ob nedeljah pa je bil Herbert Alfred.

»Seveda nisem, Mary,« je rekel, »ampak ...« in umolknil ter žalostno pogledal v svojo čepico. Ležala je na tleh poleg njegove naj-novejše slike in v njej sta bila dva penija. Dvignil jo je in zacingljaj s kovancema.

»Samo to si zaslužil, Bert?« je vprašala Mary Poppins, ampak tako vedro, da človek skoraj ne bi pomislil, kako razočarana je.

»To je vsa bera,« je rekel. »Posel gre danes slabo. Človek bi pomislil, da bo vsak z veseljem plačal, da bi si jo ogledal, kajne?« In pokimal je z glavo kraljici Elizabeti. »Ah, tako je to, Mary,« je vzdihnil. »Zato te danes žal ne morem povabiti na malico.«

Mary Poppins je pomislila na kolačke z malinovim džemom, ki sta si jih privoščila vedno, kadar je imela prosto popoldne, in že je hotela zavzdihnuti, ko je zagledala Vžigaličarjev obraz. Zato je zelo bistroumno spremenila vzdihljaj v smehljaj – in to v pravi smehljaj, z obema koticčkoma ustnic navzgor – in rekla:

»Že dobro, Bert. Nič za to. Danes mi sploh ni do malice. Pretežek obrok je to, res.«

In če pomislimo, kako zelo rada je imela kolačke z malinovim džemom, je bilo to zelo lepo od nje.

Enako je očitno pomislil tudi Vžigaličar, saj jo je prijel za belo orokavičeno roko in jo močno stisnil. Nato sta se skupaj sprehodila ob vrsti slik.

»No, to je pa *ta*, ki je še nisi videla!« je ponosno rekel Vžigaličar in s prstom pokazal na sliko zasneženih gora, katerih pobočja so bila posejana s kobilicami, ki so se sedele na velikanskih vrtnicah.

Zdaj si je Mary Poppins lahko privoščila vzdih, ne da bi ga prizadela.

»Oh, Bert,« je vzkliknila, »kakšna umetnina! To pa ni kar tako!« To je izrekla tako, da mu je dala jasno vedeti, da bi morala biti slika, če je kaj pravice na svetu, v Kraljevi akademiji, ki je velika sobana, kjer ljudje obešajo slike, ki so jih bili naslikali. Vsi si jih pridejo ogledat in med ogledovanjem govorijo drug drugemu: »Kakšna umetnina, pri moji veri!«

Naslednja slika, do katere sta prišla Mary Poppins in Vžigaličar, je bila še boljša. To je bila pokrajina – samo drevesa in trava ter nekaj modrega morja v daljavi, v ozadju pa nekaj, kar je bilo videti kot letovišče Margate.

»Pri moji veri!« je občudujoče rekla Mary Poppins in se sklonila, da bi bolje videla. »Ja, Bert, kaj pa je?«

V tistem jo je namreč Vžigaličar prijel za drugo roko in bil očitno zelo vznemirjen.

»Mary,« je rekel, »nečesa sem se domislil! Nečesa *veličastnega*! Zakaj ne bi šla kar tja – takoj zdaj – danes? Oba skupaj, v sliko? Kaj praviš, Mary?« In še vedno jo je držal za roke in jo potegnil naravnost z ulice, stran od železnih ograj in drogov cestnih svetilk, v samo sredino slike. Pff! In že sta bila tam, prav v njej!

Kako zeleno je bilo tam in kako tiho in kako mehka je bila sveža trava pod njunimi nogami! Komaj sta verjela, da je res, in vendar so jima zelene veje raskavo ropotale po pokrivalih, ko sta se sklanjala pod njimi, drobne barvne cvetlice pa so se jima ovijale okrog čevljev. Zazrla sta se drug v drugega in opazila, da sta se oba spremenila. Mary Poppins se je zazdelo, kot da si je bil Vžigaličar kupil popolnoma nova oblačila, saj je zdaj nosil svetel zeleno-rdeč črtast plašč in bele flanelaste hlače in, kar je bilo najlepše od vsega, nov slamnik. Videti je bil neobičajno snažen, kot da bi ga bil kdo pravkar zloščil.

»O, Bert, kako si imeniten!« je občudujoče vzkliknila Mary Poppins.

Bert nekaj časa ni mogel reči ničesar, saj so mu usta globoko zazijala in je z okroglimi očmi samo strmел vanjo. Nato je zajel sapo in rekel: »Gromska strela!«

To je bilo vse. Toda to je izrekel s takim poudarkom in jo tako vztrajno in navdušeno gledal, da je iz torbe vzela ogledalce in se pogledala vanj.

Da, tudi ona se je spremenila, je ugotovila. Okoli ramen je imela odeto ogrinjalo iz čudovite umetne svile z nežnimi vzorci, vzrok žgečkanja na zatilju pa je bilo, kot ji je povedalo ogledalo, dolgo skodrano pero, ki se ji je spuščalo s krajca klobuka. Njeni najboljši čevlji so izginili, namesto njih je imela druge, veliko lepše in z velikima bleščečima diamantnima zaponkama. Še vedno pa je nosila bele rokavice in dežnik.

»Moj bog,« je rekla Mary Poppins, »to pa je prosto popoldne!«

Še vedno sta občudovala sebe in drug drugega in se skupaj odpravila skozi gozdiček, dokler nista prišla na majhno jaso, ožarjeno s sončno svetlobo. In tam je bila na zeleni mizi popoldanska malica!

Sredi mize je stala gora kolačkov z malinovim džemom, ki je segala vse do pasu Mary Poppins, zraven je v velikem medeninastem čajniku vrel čaj. Najboljše od vsega pa je bilo, da sta bila tam tudi dva krožnika polžev in dve kvački, s katerima si jih zbezal ven.

»Naj me koklja!« je rekla Mary Poppins. To je rekla vedno, kadar je bila zadovoljna.

»Pri moji veri!« je rekel Vžigaličar. To pa je bil njegov najljubši izraz.

»Se ne bi usedli, *modom*?« je vprašal neki glas, in ko sta se obrnila, sta zagledala visokega moža v črnem fraku, ki se jima je bližal iz gozda s prtičkom čez roko.

Madame Mary Poppins, ki je bila skrajno presenečena, se je počila na enega od majhnih zelenih stolov, ki so stali okoli mize. Vžigaličar pa se je z izbuljenimi očmi sesedel na drugega.

»Jaz sem natakar, če dovolite!« je pojasnil možki v črnem fraku.

»Aha! Ampak vas nisem videla na sliki,« je rekla Mary Poppins.

»Seveda ne, ker sem bil za drevesom,« je pojasnil natakar.

»Vi ne boste sedli?« je vljudno rekla Mary Poppins.

»Natakarji se nikoli ne usedejo, *modom*,« je rekel možki, vidno zadovoljen, da ga je povabila, naj sede.

»Vaši polži, gospod!« je rekel in potisnil zvrhan krožnik polžev pred Vžigaličarja. »In vaša *kvačka*!« S prtičkom je pobrisal prah s kvačke in jo podal Vžigaličarju.

Mary Poppins in Vžigaličar sta se lotila malice, natakar pa je stal ob njiju in ves čas skrbel, da imata vse, kar potrebujeta.

»Pa si jih bova vseeno privoščila,« je glasno zašepetala Mary Poppins in se lotila gore kolačkov z malinovim džemom.

»Pri moji veri!« je pritrdil Vžigaličar in si postregel z dvema največjima.

»Jaz sem natakar, če dovolite!«

»Čaj?« je vprašal natakár in vsakemu od njiju napolnil veliko skodelico iz čajnika.

Popila sta ga in spila še po dve skodelici, nato pa sta za srečo zmazala vso goro kolačkov z malinovim džemom. Potem sta vstala in otresla s sebe drobtine.

»Nič vama ni treba plačati,« je rekel natakár, še preden sta ga utegnila prositi za račun. »Zelo me je veselilo. Vrtiljak bosta pa našla tamle!« Z roko je pomahal proti majhni čistini med drevesi, kjer sta Mary Poppins in Vžigaličar zagledala nekaj lesenih konjev, ki so se vrteli na podstavku.

»Hecno,« je rekla. »Tudi za tega se ne spomnim, da bi ga videla na sliki.«

»Oh,« je rekel Vžigaličar, ki se tudi ni spomnil vrtiljaka, »v ozadju je bil, veš!« Vrtiljak se je ravno ustavljal, ko sta se mu približala. Skočila sta nanj in Mary Poppins je zajahala črnega konja, Vžigaličar pa sivega. In ko se je glasba spet oglasila in sta se začela premikati, sta odjezdila vse do Yarmoutha in nazaj, saj sta si oba najbolj želela videti prav ta kraj.

Ko sta se vrnila, je bila že skoraj tema in natakár ju je komaj čakal.

»Se globoko opravičujem, gospôda moja,« je vljudno rekel, »toda ob sedmih zapiramo. Predpisi, saj veste. Vaju smem pospremiti ven?«

Prikimala sta in že je zamahnil s prtičkom in ju začel voditi skozi gozd.

»Tokrat si narisal res čudovito sliko, Bert,« je rekla Mary Poppins, prijela Vžigaličarja pod roko in se tesneje zavila v ogrinjalo.

»Potrudil sem se kar najbolj, kolikor sem se lahko, Mary,« je skromno odvrnil Vžigaličar. Vendar je bilo očitno, da je res zelo zadovoljen s seboj.

Ravno takrat se je natakark pred njima ustavil poleg velikih belih vrat, ki so bila videti, kot da so iz debelih krednih črt.

»Pa smo!« je rekel. »To je izhod.«

»Nasvidenje in hvala,« je rekla Mary Poppins in mu stisnila roko.

»*Modom*, nasvidenje!« je rekel natakark in se priklonil tako globoko, da je z glavo zadel v kolena.

Pokimal je Vžigaličarju, ta pa je nagnil glavo na eno stran in z enim očesom pomežiknil natakarkju, saj je bil tak njegov način poslavljanja. Nato je Mary Poppins stopila skozi bela vrata, Vžigaličark pa ji je sledil.

Ko sta odhajala, ji je s klobuka odpadlo pero, z ramen svileno ogrinjalo, s čevljev pa diamanti. Vžigaličarkjeva svetla oblačila so zbledela in slamnik se mu je spet spremenil v običajno staro raztrgano čepico. Mary Poppins se je obrnila, ga pogledala in takoj je vedela, kaj se je zgodilo. Stala je na pločniku in dolgo minuto strmela vanj, nato pa je s pogledom prečesavala gozd za njim in iskala natakarkja. Toda natakarkja ni bilo nikjer. Na sliki ni bilo nikogar. Nič se ni premikalo. Tudi vrtiljak je izginil. Ostala so le tiha drevesa in trava in negibna mala zaplata morja.

Toda Mary Poppins in Vžigaličark sta se nasmehnila drug drugemu. Kajti vedela sta, kaj se skriva za tistimi drevesi ...

Ko se je Mary Poppins po koncu prostega popoldneva vrnila, sta ji Jane in Michael stekla naproti.

»Kje si bila?« sta jo vprašala.

»V Pravljični deželi,« jima je odgovorila.

»Si videla Pepelko?« je vprašala Jane.

»Hm? Pepelko? Jaz že ne,« je prezirljivo rekla Mary Poppins.

»Pepelko, pa kaj še!«

»Kaj pa Robinsona Crusoeja?« je vprašal Michael.

»Robinsona Crusoeja – fuj!« je grobo rekla Mary Poppins.

»Potem pa še nisi bila tam. To že ni bila *najina* Pravljična dežela!«

Mary Poppins je naduto pihnila skozi nos.

»Res ne vesta,« je pomilovalno rekla, »da ima vsak *svojo* Pravljično deželo?«

In še enkrat je zapihala in odšla po stopnicah navzgor, ne da bi si snela bele rokavice ali odložila dežnik.

